

בשנה החולפת נחשפנו ונדרשנו להתמודד עם מציאות חיים חדשה, כזאת ששום דבר לאורך מניין שנותיו של כל אחד מאיתנו, לא יכול היה להכין אותנו אליה. ואולי גם בגלל כך הקושי כל-כך רב והמסע כבד. ועל-מנת לנסות ולהתמודד עם מציאות שהיא כל-כך לא מציאותית נראה כי כולנו, כל אחד בפרק חייו הנוכחי, בגרנו. בגרנו הרבה יותר מכפי שהטבע קצב לכל שנת חיים.

אנו נדרשים להתמודד יום יום עם תחושות כאב אין סופי, געגוע, זיכרונות, שמחה שתמיד מהולה בעצב. דברים שהיו כל-כך טריוויאליים פתאום הופכים להיות כ"כ בעלי משמעות, לעיתים קשים ומורכבים; כמו אפילו להתקשר לורדה ולעצור לרגע לפני שמחייגים על-מנת לחשוב מה להגיד כאשר תרים את השפופרת, כי כבר אי-אפשר לפתוח בשאלה הבנאלית "מה נשמע" או "מה העניינים". או להתלבט כיצד ואם בכלל לחגוג יום-הולדת לאחד הילדים ולנסות ולשיר ואולי גם קצת לשמוח. ושלא לדבר על הקושי המלווה את אותם אירועים משפחתיים מצומצמים שאותם כ"כ אהבנו לחגוג ביחד שבהם נוכחותו הדומיננטית של דניאל התחלפה בחסרונו הבולט.

יש ואומרים שהזמן היא התרופה הטובה ביותר ואני חושב שגם אבינעם יסכים כי שום מינון של זמן לא משכך, בודאי לא מרפא במקרה זה.

דניאל אהוב ויקר, אני זוכר את אותה שבת אחרונה שבאת הביתה, ישר מפעילות בעזה. נפגשנו אצלכם לארוחת צהרים של יום שישי. ישבנו סביב השולחן, מנסים להבין ולדלות ממך מידע על פעילות הצבא שם אבל אתה כדרכך ממעט מאוד במילים. ואנחנו כולנו, קטנים כגדולים, מלאי התפעלות, הערצה והערכה אליך.

ובשנה החולפת מאז נפלת רק הולכות, מתחזקות ומתעצמות תחושות אלו.

הצטרפנו ואנו מלווים את המסע שאבא ואמא מובילים להנצחת זכרך. במסע הזה מתגלים ונחשפים עוד ועוד סיפורי מעשיך ומאפיינים של אישיותך שכולם משלבים מצוינות ורצינות, שיקול – דעת ואחריות, ערכים, רעות והקרבה. הכרנו לפחות חלק ניכר מהם אבל לא בעוצמות האלו ולא ביכולת שלך לשלב מכולם וביחד. המסע הזה וסיפור חייך סוחף איתו ומרתק אליו גם רבים שכלל לא הכירוך, כי אתה מסמל בעיניהם את כל מה שאנו כאן חולמים ומייחלים לו. המסע לא תם. הוא גם לא יסתיים, כי הוא כאן, אמיתי ואקטואלי. הוא חושף, מביא ומוסיף כל פעם מחדש עוד סיפורים ונושאים אותם לא ידענו. ולמרות שפיזית אתה לא איתנו דמותך וסיפור חייך ימשיך להיות מסופר, ילווה אותנו בגאווה, כאב וגעגועים וישמש לנו מקור השראה.

ארי.